

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

De bonis industrijs, quibus ad incrementu[m] virtutu[m], ad
p[er]fectione[m], contemplationis[que] gr[ati]am p[er]uenit.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

ac vniuersorum dominantissimam possessionē,
 pro potestate omnipotentiam, pro voluptate,
 de seipso in se infinitam lætitiā, & de suis effe- *Psalm. 143*
 ctibus gaudium, iuxta illud. Sit gloria domini
 in seculum: lætabitur dominus in operibus suis,
 Pro fama, omnium intellectualium creaturarū
 admirationem: pro laude iugem triumphantis
 ac militantis ecclesiæ collaudatiōem, pro hono-
 re patriæ cultum ab omni consortio deuotorum.
 Præterea a præfata actualissima vita dei proflu-
 it omnis vita creata, vita naturæ, vita gratiæ,
 vita q̄ gloriæ. Vita autem naturæ in vegetati-
 uam sensitiuam secundum locum motiuam, rati-
 onem seu discursiuam ac intellectuam partitur
 Vita vero gratiæ appellatur quæuis actio vir-
 tuosa procedens a gratia: seu conuersatio bona,
 aut ipse habitus gratiæ gratificantis, aut certe
 primus interior & elicitus actus ipsius: quæ est
 habentem deo facere gratum acceptum spirita-
 literq̄ viuentem, vel quæcunq̄ virtus charitate
 formata, seu charitas ipsa: quæ vita animæ nun-
 cupatur. Postremo vita gloriæ est beatitudo æ-
 terna, aut lumen gloriæ ad beatificam dei visio-
 nem mentes beatorum disponens, seu actio quæ
 libet ciuū supernorum iucunda ac gloriosa.

De bonis industrijs quibus ad incrementum
 virtutum, ad perfectionem cōtēplationis
 q̄ gratiam peruenitur.

Art. XXV.

Qm̄ q̄sieris dñm deum tuum, inue- *Deut. 4*
 nies eum: si tamen toto corde q̄sieris
 eum, & tota tribulatione animæ *Greg.*
 tuæ. Vt sanctus ait Greg. Ars arti-
 um est regimē animarum. Sic itidē
 Z V scien-

D. DIONYS. CARTH.

Scientia sciētia reuera dici p̄t, deo seruire in y-
tutibus crescere, tētationibus prauale, non defi-
cere, neq; tepescere a bono incepto: sed digne ac
strenue perseuerare in eo, sicq; ad perfectionē ac
brauium supernæ uocationis pertingere. Itaque
ad hæc peragenda indigemus multis laboribus
multis industrijs, diligentia grandi, discretiōe in-
genti. Quis etenim deus liberrimus (cui licet fa-
cere q̄cqd vult) quosdam misericordissime etiā
dum prauitatibus suis intētī sunt praueniat, tan-
gat, conuertat: regulariter tñ & generaliter lo-
quendo, oportet vt hō ad dona gr̄æ dei se præ-
paret, q̄d in se est faciendo. Hinc etenim in Zac-

Zacha. 3.
Jacob. 4.

charia legitur. Conuertimini ad me: & con-
uertar ad nos: dicit dominus. Iacobus quoque
Apostolus. Appropinquate, inquit, deo,
& appropinquabit vobis. Nunc ergo breuiter
aliqua sunt tangenda ad proficiendum ac con-
moda satisque necessaria. Primum, est frequens
& intenta oratio. Cum enim tota sufficientiā
stra ex deo sit, sine quo nil boni valemus: oportet
vt dei auxilium iugiter ac feruide inuocemur,

Psal. 69

cum Psalmista dicentes: Deus in adiutorium me-
um intende, domine ad adiuuandum me festina
aut verba similia. Hinc in euangelio ait salua-
tor. Oportet semper orare, & non deficere. Deni-
que ad istud etiam pertinet propriam imperio-
ctiōnem, fragilitatem ac defectuositatem pen-
sare, de se nihil presumere, totam in deo spem po-
nere: qui per Osee loquitur. Perditio tua ex te est
me tantum modo auxilium tuum. Secundum
ē propriam vitam quotidie vigilanter discutere,
seque coram deo cordialiter accusare, profunde

Osee. 13.

Eccle. 35.

humiliare, petere veniam, atque proponere emen-

dationem: Nam sicut in Ecclesiastico fertur. Ora-
 tio humiliantis se nubes penetrabit. Et Psalmi-
 sta loquens de deo. Respexit, ait, orationem hu- Psal. 101.
 milium: & non spreuit precem eorum. Itemque, Psal. 50
 Sacrificium deo spiritus contribulatus. Terti-
 um, est omnipotentis dei presentiam omnia in- Psal. 118.
 tuentem sapienter perpendere: sicque coram deo Boetius.
 de foeditate peccati, rubore perfundi. Ideo dixit
 propheta ad dominum. Seruauit mandata tua
 & testimonia tua: quia omnes viae meae in con-
 spectu tuo. Et ut ait Boetius, magna nobis est in-
 dicta necessitas bene agendi: quoniam ante oculo-
 los cuncta cernentis iudicis omnia agimus.
 Quartum, est diuini rigorem iudicij, & acerbita-
 tem infernalis incendij profunde considerare, im-
 mensitatem quoque felicitatis iustorum, sed &
 breuitatem atque incertitudinem vitae praesen-
 tis, mortis horrorem, futuri seculi perpetuita-
 tem: Propter quod scriptum est. Memorare no-
 uissima tua, & in aeternum non peccabis. Quin-
 tum, est occasiones peccandi vitare, praesertim Psal. 17.
 praua consortia: cum dicat scriptura, Cum per- Ecclesi. 17.
 uerso peruereris. Et: Qui tetigerit picem: inqu-
 nabitur. Sextum, est dominicam passionem
 iuxta modum praehabitu frequenter recolere.
 Septimum, est diligens cordis custodia. Quod ut
 valeat efficaciter custodiri: necesse est linguam
 a prauiloquijs refrenare, ventrem a crapula
 coercere, & sensus exteriores reprimere: ne quis
 incaute ac libidinose intueatur quemquam, nec
 illicita audiat verba: si possit euadere. Quod si
 nequit: audiat moesta facie & inuite, cum Salo-
 mon contestetur, Per tristitia vultus contrigitur
 animus

D. DION. CART.

animus delinquentis. Inordinatū vero attactum oportet penitus deuitare. Præterea ad proficiendum assignantur laudabiles quædam industriae. Prima est, per corporis situationem ad deuotionem se prouocare: vt se prosternendo in terram, aut genua flectendo, aut pectus tundendo. Veruntamen in aliorum præsentia nihil singularitatis in talibus est agendum. Secunda est, secretum quietumq; locum captare, in quo homo cor suum coram deo confidenter effundat, & sine aliorum ingratatione, meditationi vacet & orationi. Vnde, vt ait euangelista, Christus ascendit in montem solus orare. Et ipsemet docet, Quā oraueris, intra cubiculum: & clauso super te ostio, oratorem tuum in abscondito. Hinc quoque passim sua instante a tribus etiam prædilectis familiarissimisque discipulis est auulsus, vt separatus crederet: non utiq; ob indigentiam suam, sed ad notam instructionem. Tertia, est tempus magis accommodum obseruare. Tēpus quippe nocturnum ad vacandum deuotioni magis est aptum. Hinc monet propheta, Cōsurge, lauda in nocte in principio vigiliarum, & effunde sicut aquam cor tuum ante conspectum domini dei tui. Leua ad eum manus tuas, & miserebitur tui. Tempus quoque diluculi dum sensus sunt sobrii, aptum est. Propter quod ait Sapiens, Iustus cor suum tradet ad vigilandum diluculo ad dñm. Esaias uero vtrunq; hoc tempus tetigit, dicens: Anima mea desiderauit te deus in nocte. De mane vigilabo ad te. Nilominus actus & orationes, quibus certa præfixa sunt tempora, præordinatis sunt horis solueda. Quarta, est sanctorum inuocare suffragia, præsertim virginis gloriosæ, ac proprii angeli. Idcirco

to monet Iob, Ad aliquem sanctorum conuerte Iob. 9.
 re. Sexta, est in cunctis discrete procedere: quate-
 nus iuxta apostolicum documentum, Omnia se- 1. Cor. 14
 cundum ordinem fiant atq; decenter. Hinc san-
 ctus pater Anthon. discretionem oim virtutum Anthon.
 asseruit maxime necessariam & opportunam.
 Ipsa nanq; est uirtutum autiga, modum mediū-
 que obseruans, ac regia via incedens. Idcirco di-
 xit Apostolus, Rationabile obsequium uestrum. Rom. 12
 Septima, est naturalem siue inolitam dispositio-
 nem bene aduertere, & contra vitia ad quæ q̄
 procliuior est singulariter præliari, atq; uitiorum
 amputare radicem. Octaua, vt propriam p̄set
 uocationē: & iuxta illius exigentiam digne deo
 studeat ambulare: ea quoq; quæ deus primo ac
 principalius a se requirit, sollicitius adimplere.
 Hinc nanq; hortatur apostolus, Obsecro vos in Ephesi. 4
 domino, vt digne ambuletis uocatione qua vo-
 cati estis, cum omni humilitate & mansuetudi-
 ne & patientia, supportantes inuicem in charita-
 te, solliciti seruare vnitatē spiritus in vinculo pa-
 cis. Vnde & in Ecclesiastico dicitur. Quæ præ- Ecclē. 3.
 cepit tibi deus, illa cogita semper: & in pluribus
 operibus eius ne fueris curiosus. Nona est,
 vt cunctis misericordiam pro posse, promptissi-
 mo exhibeat animo, quatenus ita sibi fiat a deo Mat. 5.
 iuxta quod ait Saluator, Beati misericordes: qm̄
 ipsi misericordiā consequentur: & breuiter sic pro
 ximis faciat, prout sibi a dño fieri oprat. Hinc Tob. iiii.
 quippe docet Tob. Noli auertere faciem tuam
 ab vilo paupere. Ira enim fiet, vt nec a te auerta
 tur facies domini. Decima est, vt deo semper cu-
 piat complacere: atq; ad ipsum assuescat cor v-
 biq; & semper, vel saltem omnino frequenter le-
 uare,

Psalm. 50. **tiare.** Ad q̄d peragendū breuib. ac internis
 tur orationibus, dicens: Cor mundum crea in me
 deus: aut aliquid simile: & aspirando ad dei
 verba affectuosa huiusmodi. O dulcissime deus
 quando te totis præcordijs diligam? Quando
 amorose astringam? Qñ tuo accendar amor?
 Quando tibi stabiliter inhærebo? Undecima
 id ad quod omnia exercitia sua ordinantur,
 ti suæ proponat ac imprimat: & quoties se ab
 lo elongatum, lapsum, distractum sentit, mor
 leat: atq; ad illud mētis reflectat intuitum. Hoc
 autem est actualis vnio mentis cum deo. Sep
 ritas cordis. Duodecima, vt bona ac solita ex
 citia sua deuotionalia nō cesset continuare, in
 sensibilem experiatur deuotionem & alacrit
 tem, siue non: imo plus insistat vitiorum derel
 tioni, & prōpitudine mentis ad ea quæ sunt
 tus ac honorificentia dei, q̄ deuotioni ac deu
 experimentalī atq; sensibili: & toto affectu, in
 tioneque purissima ad deum aspiret, ipsum
 viribus veneretur, & ab omnibus cupiat vici
 ri, pro omnibus intercedat viuis ac mortuis
 cialiter pro propinquis, commissis, ac benedi
 ribus: potissimum pro bono communi, atq; p
 rentibus. Omne deniq; tēporis spacium
 ac momentum studeat fructuose ex
 pendere, ad laudem & glori
 am omnipotentis, qui
 est super omnia de
 us sublimis &
 benedictus.
 Amen.

FINIS.